

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-172)

Jun (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 149)

921. வீதபய:

தான் கஜேந்த்ரன் உள்ள இடத்திற்கு எழுந்தருளும்போது உண்டான ஓசையைக் கேட்ட உடனேயே கஜேந்த்ரனுக்குப் பயம் நீங்கும்படியாக உள்ளவன்.

922. புண்ய ச்ரவண கீர்த்தந:

கஜேந்த்ர மோக்ஷம் குறித்து கேட்டாலும், உரைத்தாலும் அவர்களுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்படிச் செய்பவன். ச்ருதேந ஹி குருச்ரேஷ்ட ஸ்ம்ருதேந கதிதேந வா கஜேந்த்ர மோக்ஷணேநைவ ஸத்ய: பாபாத் ப்ரமுச்யதே - குருவம்சத்தில் உயர்ந்தவனே! யார் ஒருவன் கஜேந்த்ர மோக்ஷம் குறித்துக் கேட்கிறானோ, நினைக்கிறானோ, பேசுகிறானோ, அவன் அந்த நொடியிலேயே தன்னுடைய பாவங்கள் அனைத்தையும் விட்டவன் ஆகிறான் - என்றது காண்க.

923. உத்தாரண:

கஜேந்த்ரன் மற்றும் முதலை ஆகிய இரண்டையும் மடுவிலிருந்து கரைக்கு உயர்த்தியவன்.

924. துஷ்க்ருதிஹா

அதனை அடுத்து தீய தன்மை உள்ளதான முதலையைத் தனது சக்கரத்தாலே அறுத்தவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் - ஸ்தலஸ்தம் தாரயாமாஸ க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ: - முதலையானது தண்ணீரில் இருந்து எடுக்கப்பட்டு தரையில் உள்ளபோது மாதவன் தன்னுடைய சக்கரத்தாலே அதனை அறுத்தான் - என்றது காண்க.

925. புண்ய:

இப்படியாக அவனுக்கு உள்ள கீர்த்தியாலே நம்மைத் தூய்மையாக்க வல்லவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 172)

1-1-27 பூதாதி பாத வ்யபதேசோபபத்தே: ச ஏவம்

பொருள் - பூதங்கள் முதலானவற்றைக் காயத்ரிக்குப் பாதங்களாக உரைப்பது பொருந்த வேண்டும் என்பதற்காகவும் காயத்ரி என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (3-12-5) - ஸைஷா சதுஷ்பதா - இந்த நான்கையும் பாதங்களாகக் கொண்ட - என்ற வரி உள்ளது. அதாவது இங்குள்ள முதல் நான்கு மந்திரங்கள் மூலமாக முறையே ஆத்மாக்களையும், பூமியையும், சரீரத்தையும், இதயத்தையும் கூறிய பின்னர் ஐந்தாவது மந்த்ரமான இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். மேலே உள்ள நான்கும் காயத்ரி சந்தஸ்ஸுக்குப் பாதங்களாக இருக்க இயலாது. ஆகவே இங்கு காயத்ரி என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

1-1-28 உபதேசபேதாத் ந இதி சேத் ந உபயஸ்மிந் அபி அவிரோதாத்

பொருள் - திவி, திவ: என்றுள்ள இரண்டு மந்த்ரங்களிலும் உபதேசம் வேறுபடுவதால், பின் மந்த்ரத்தில் உள்ளதே முன் மந்திரத்திலும் கூறப்பட்டது என்று கூறுவது சரியல்ல; காரணம் இரண்டு உபதேசத்திலும் வேறுபாடு இல்லை என்பதால் இரண்டும் ஒன்றே ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (3-12-6) - த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி - இதன் மூன்று பாதங்கள் த்யுலோகத்தில் (ஸ்வர்க்கத்தில்) உள்ளன - என்று படிக்கப்பட்டதன் மூலம் ப்ரஹ்மம் த்யுலோகத்தில் உள்ளது என்று த்யுலோகம்

ப்ரஹ்மத்தின் இருப்பிடமாகக் கூறப்பட்டது. ஆனால், அடுத்த மந்திரத்தில் (3-13-7) - திவ: பர - த்யுலோகத்தின் அப்பால் உள்ள ஜோதி - என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே முன் மந்திரத்தில் கூறப்படும் ப்ரஹ்மமே பின் மந்திரத்திலும் கூறப்பட்டது என்று உரைக்க இயலாது.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் உரைப்பது சரியல்ல. இந்த இரண்டு மந்திரங்களிலும் உள்ள பொருளில் எந்தவிதமான வேற்றுமையும் இன்றி ஒற்றுமை உள்ளதால், இரண்டிலும் வெவ்வேறு கருத்து கூறப்பட்டது என்று கூற இயலாது. ஒரு மரத்தின் நுனியில் அமர்ந்துள்ள கழுகைப் பார்த்து, “மரத்தின் நுனியில் கழுகு” என்று கூறினாலும், “மரத்தின் நுனிக்கு மேல் கழுகு” என்று கூறினாலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை. இது போன்றே எல்லையற்ற தேஜஸ் உள்ள பரமபுருஷனே சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (3-13-7) - திவி: பரோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே - த்யுலோகத்தின் மேலே ஜ்யோதியாக உள்ள - என்ற வரி மூலம் படிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-12-6) - தாவாநஸ்ய மஹிமா அதோ ஜ்யாயாம்ச்ச பூருஷ: பாதோஸ்ய விசுவா பூதாநி த்ரிபாத ஸ்யாம்ருதம் திவி - இதுவே அவனுடைய மஹிமையாகும்; அதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் இந்தப் புருஷன்; அனைத்து உயிர்களும் அவனுடைய ஒரு பாதம் ஆகும்; அவனுடைய மூன்று பாதங்கள் பரமபத்தில் உள்ளன - என்பதன் மூலம் நான்கு பாதங்கள் கொண்ட பரமபுருஷனின் தேஜஸ் படிக்கப்பட்டது. மேலும் தைத்திரீய ஆரண்யகத்திலும் (3-11) - வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே - சூரியன் போன்ற வர்ணம் உள்ளவனும், இருளுக்கு அப்பால் உள்ளவனும் ஆகிய இந்தப் புருஷனை நான் அறிவேன் - என்பதிலும் அவனே படிக்கப்பட்டான். இவனுடைய இந்த தேஜஸ் என்பது ப்ரக்ருதியால் உண்டானது அல்ல. ஆகவே அவனுடைய இத்தகைய தேஜஸ் காரணமாக அவனை ஜ்யோதி என்ற பதத்தால் உரைப்பதில் குறையில்லை.

ஜ்யோதிரதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 172)

“நம:” என்பது ஜீவன் தனக்குத்தானே உரியவன் அல்லன் போன்ற
பலவற்றை உணர்த்துதல்

மூலம் – இங்கு “ந மம” என்கிறது எதையென்னில், ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாசுஷரத்தை அநுஷங்கித்து நான் எனக்குரியேனல்லேன் என்றதாயிற்று. அத்யாஹாரத்திற் காட்டில் அநுஷங்கம் உசிதமென்னும் இடம் அநுஷங்காதிகரண ஸித்தம். இங்கு “ந மமாஹம்” என்று விசேஷிக்கையாலே கீழ் அந்யசேஷத்வத்தைக் கழிக்கிற மத்யமாசுஷரம் கோபலீவர்த்த ந்யாயத்தாலே ஸ்வவ்யதிரிக்த விஷயம். “அஹம் ந மம” என்கிற வாக்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபமும் தனக்கு உரித்தல்லாமையாலே குணங்கள் ப்ரதாநாநுவர்த்திகள் என்கிறபடியே வேறொன்றையும் பற்றத் தனக்கு நிருபாதிக ஸ்வாமித்வம் இல்லையென்று விசேஷித்து அநுஸந்தாநம் பலித்தது. இது விசேஷ நிர்ந்தேசத்துக்குப் ப்ரயோஜநம்.

விளக்கம் – (ஜீவாத்மா தனக்குத்தானே அடிமை அல்லன் என்று கூறுதல்) – இங்கு “ந மம” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது என்னவென்றால், ப்ரணவத்தில் உள்ள மூன்றாவது எழுத்தான “ம” என்பது “நம:” என்பதுடன் இழுத்துச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு, “ந மம” என்றாகி, “நான் எனக்கு உரியவன் அல்லேன்” என்னும் பொருளைத் தருகிறது என்பதாகும் (இவ்விதம் முன் பின் உள்ள எழுத்துக்களை இழுத்துக் கொள்வது அநுஷங்கம் எனப்படும்). அல்லது இத்துடன் “கிஞ்சித்” என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டு, “ஒரு பொருளும் எனக்கு உரியது அல்ல” என்னும் பொருளையும் உரைப்பதாகக் கொள்ளலாம் (இது போன்று புதிதாக ஒரு சொல்லை

வருவித்துக் கொள்ளுதல் அத்யாஹாரம் ஆகும்). ஆனால், பூர்வமீமாம்ஸையில் அத்யாஹாரத்தைக் காட்டிலும், அநுஷங்கம் சிறப்பானது என்பதால், அதனையே கொள்க. இங்கு “ந மமாஹம்” என்பது “நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்” என்பதைக் கூறுகிறது; ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான “உ” என்பதன் மூலம், “நான் ஈச்வரனுக்கு மட்டுமே உரியவன்” என்பதும், “மற்றவர்களுக்கு உரியவன்” என்பதை மறுப்பதும் கூறப்பட்டதால், இங்குள்ள “நம:” என்பதில் “நான்” என்பதும் அடங்கிவிடுகிறது (அதாவது “நான் மற்றவர்களுக்கு உரியவன் அல்லன்” என்பது மட்டும் அல்ல, “நான் எனக்கும் உரியவன் அல்லன்” என்று கருத்து). இது கோபலீவர்த்த ந்யாயத்தாலே ஆகும் (“கோ” என்றால் மாடு அல்லது காளை ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும்; “பலீவர்த்த:” என்றால் காளையை மட்டுமே குறிக்கும்; “மாட்டைக் கொண்டு வா” என்றால், “இரண்டில் ஒன்றைக் கொண்டு வா” என்று பொருள்; இவற்றில் காளையை மட்டுமே கொண்டு வரவேண்டும் என்பதால், “கோ பலீவர்த்த:” என்பர். இது போன்றே ப்ரணவத்தில் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்து, “மற்றவர்களுக்கு அடிமை அல்லன்” என்பதைக் கூறும்போது, “தனக்கும் அடிமை அல்லன்” என்பதையும் கூறுகிறது என்று கருத்து). “அஹம் ந மம” என்பதன் மூலம், “தனது ஸ்வரூபமும் தனக்கு உரியது அல்ல” என்று தேறுகிறது. இதன் மூலம் - குணங்கள், தன்மைகள் முதலானவை அவற்றை உடையவனையே பின்பற்றும் என்பது போன்று, தனக்கு வேறு எதனையும் இயல்பாகவே பின்பற்றும் உரிமை இல்லை என்பதும் தேறுகிறது.

மூலம் - இப்படி அநுஷங்கியாத பசுஷத்தில் பொதுவிலே தன்னோடு துவக்குண்டாய்த் தோற்றுகிறவற்றையெல்லாம் என்னதன்றென்று தன் துவக்கறுக்கிறது. இத்தால் தன்னையும் தன்னுடைய குண விக்ரஹாதிகளையும் பற்றத் தன் விசேஷங்களைக் கழிக்கையாலே விபரீதாஹங்கார மமகாரங்களாகிற ஸம்ஸார மூலங்கள் சேதிக்கப்பட்டன. இங்கு கழிக்கிற அஹங்காரம் ப்ரமரூபமான புத்தி விசேஷம். மற்றும் தத்துவங்களில் எண்ணின அஹங்காரம் விவேக மாத்ரத்தால் கழிவதொன்றன்று; ஸூசிஷ்டம் சரீரம் விடுமளவும் இவனைத் தொத்திக் கிடக்கும். இவ் அசித்ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கழியாதிருக்க இதின் கார்யங்களாய் ப்ரமரூபங்களான அஹங்காராதி வ்யாதிகள் மூலமந்த்ராதிகளாலே ஸித்தமான விவேகமாகிற பேஷஜ விசேஷத்தாலே கழிகின்றன.

விளக்கம் - (ஜீவாத்மாவுக்கு எதுவும் அடிமை இல்லை) - “அஹம்” என்னும் பதத்திற்கு அநுஷங்கம் என்னும்படி பொருள் கொள்ளாமல், “ஒரு பொருளும் எனக்கு உரியது அல்ல” என்னும்படி அத்யாஹாரத்தில் பொருள் கொண்டால், தன்னுடன் தொடர்புள்ளது என்று தோன்றும் பொருள்கள் எல்லாம் தன்னுடையது அன்று என்ற எண்ணத்தால், தொடர்பற்றுப் போய்விடும். ஆக இவற்றின் மூலமாக “நம:” என்பது தன்னைக் குறித்தும் தன்னுடைய குணங்கள் முதலானவற்றைக் குறித்தும் உள்ள “இவை என்னுடையவை, நான்” முதலான ஸம்ஸாரம் உண்டாவதற்கு மூலகாரணங்களாக உள்ள அஹங்கார மமகாரங்களை, “ஒரு பொருளும் எனக்கு உரியது அல்ல” என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கி விலக்குகிறது. இங்கு கூறப்படும் அஹங்காரம் என்பது ஒருவிதமான புத்தி மயக்கம் ஆகும். அஹங்காரம் என்ற பதம், இருபத்துநான்கு தத்துவங்களில் ஒன்றைக் குறிக்கவும் பயன்படும்; ஆனால் அந்த அஹங்காரம் என்பது விவேகத்தால் மட்டுமே நீங்குவதல்ல; ஜீவாத்மா தனது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைப் பிரியும்வரை அது தொடர்ந்தபடியே இருப்பதாகும். இந்த அஹங்காரம் என்ற அசித் வஸ்துவுடனான தொடர்பு ஜீவாத்மாவுக்கு விலகாமல் உள்ளபோதிலும், அதனால் உண்டாகும் நோய்களான அபிமானம் (என்னுடையது போன்ற சிந்தனைகள்) என்பதான மயக்கங்கள், அஷ்டாஷ்டரம் முதலான மூலமந்த்ரங்கள் மூலம் உண்டாகும் விவேகம் முதலான மருந்துகள் மூலம் விலகுகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 131)

429. ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான்; சேதநனுக்கு சேஷியை யுபகரித்தான்.

அவதாரிகை - இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் மற்றும் ஜீவாத்மா ஆகிய இருவருக்கும் ஆசார்யன் எவ்விதம் உபகாரம் செய்தார் அல்லது உதவி செய்யும் விதத்தில் அளித்தது என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட் யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்த விடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவு மெட்டப்படாமையாலே இழவாளனா யிருக்கிற வீச்வரனுக்கு, சேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினான்; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸத்கல்பனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத் ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து சேஷியான வவனைக் காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. இத்தால், ஆசார்யனுடைய சேதநேச்வரர்க ளிருவர்க்கு முபகாரகனாகையாகிற வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்டிகள் செய்தும், அவதாரங்கள் பல எடுத்தும் வசீகரம் செய்ய முனைந்தாலும், ஒரு ஜீவாத்மாவும் தன்னை வந்து சேராமல்

இழந்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஜீவாத்மாவை, அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு தெரியாதவற்றை உணர்த்தி, ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்தின்படி ஆசார்யன் ஜீவாத்மாவை ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்படுத்துகிறார். ஸர்வேச்வரனை அறியவல்ல ஞானம் மறைக்கப்பட்டு எல்லையற்ற காலம் இல்லாத ஒரு பொருள் போன்று கிடந்த ஜீவாத்மாவுக்கு, ஸர்வேச்வரனுடன் அவனுக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தி, அடிமையான அவனுக்கு எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனைக் காண்பித்துக் கொடுக்கிறார். இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரன், ஜீவாத்மா ஆகிய இருவருக்கும் ஆசார்யன் உதவி செய்கிறார் என்ற பெருமை உணர்த்தப்பட்டது.

430. ஈச்வரன்தானும் ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

அவதாரிகை - இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (ஈச்வரன்றானும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் ஒரு விதத்திலும் ஆசார்யனுடைய மேன்மையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இதுக்கிட்டுப் பிறவாத வீச்வரன்றானும் இவ்வாசார்யத்வத்தி னேற்றத்தைப்பற்ற விதில் மிகவும் ச்ரத்தை பண்ணி யிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - ஆசார்யனாக இருக்கும் தன்மையைத் தனது இயல்பாகக் கொள்ளாத ஸர்வேச்வரன், ஆசார்யனாக இருக்கின்ற தன்மையின் ஏற்றத்தைக் கண்டு, தானும் அதில் ஆசையுடன் இருப்பான் என்று கருத்து.

431. ஆகையிறே குருபரம்பரையிலே அந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையு மபயப்ரதாநமு மருளிச்செய்ததும்.

அவதாரிகை - அதெங்கே கண்டதென்னு மபேசையிலே, அத்தை முதலிக்கிறார் (ஆகையிறே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் உள்ளதை எங்கே காணலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, “ஸதாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய:, ஆசார்யாணமஸாவஸா விதி ஆபகவத்த:” என்னும்படி குரு பரம்பரையிலே த்வயோபதேஷ்ட்ருத்வே நாந்வயித்ததும்; ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டு அர்ஜுநனைக் குறித்து, தத்வ விவேகாதி சரமோபாய பர்யந்தார்த்த ப்ரதிபாதிகையான ஸ்ரீகீதை யருளிச்செய்ததும்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிமித்தமாக, “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத் வ்ரதம் மம” என்று அபயப்ரதாந மருளிச்செய்தது மென்கை. இத்தால், ஈச்வரனு மாசைப்படும்படி யன்றோ ஆசார்யத்வத்தின் பெருமை யென்று ஆசார்ய வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - ஆசார்யனாக உள்ள நிலையை ஸர்வேச்வரன் ஆசைப்பட்டதால் அல்லவோ, ஸதாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய:, ஆசார்யாணமஸாவஸா விதி ஆபகவத்த: - ஆசார்யனுடைய பரம்பரையை அறியவேண்டும், ஆசார்ய பரம்பரையில் உள்ள ஒவ்வொருவரையும் ஸர்வேச்வரன் முடிய அறிதல் வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆசார்யபரம்பரையில் ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டிக்கு த்வயத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனாக வந்து நின்றான்? அதனால் அல்லவோ ஆசார்யனின் செயலைக் கைக்கொண்டவனாக, அர்ஜுனனை ஒரு காரணமாக வைத்துக்கொண்டு, தத்வ விவேகம் தொடக்கமாக, “தானே இறுதி உபாயம்” என்பது வரையிலான உபதேசங்களை உள்ளடக்கிய ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையை வெளிப்படுத்தினான்? மேலும் விபீஷணனை ஒரு காரணமாக வைத்துக்கொண்டு, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-35) - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத் வ்ரதம் மம - என்னை ஒருமுறை சரணம் புகுந்தவனுக்கும், “உனக்கு நான் அடிமை” என்று என்னிடம் கூறுபவனுக்கும் அனைத்து உயிர்கள் மூலமாக உண்டாகவல்ல அச்சத்தை நீக்கி,

அச்சம் இன்மையை அளிக்கிறேன்; இது எனது விரதம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அபயப்ரதானம் அருளிச்செய்தான். இவை மூலம் ஸர்வேச்வரனும் ஆசைப்படும்படியாக அல்லவோ ஆசார்யனுடைய மேன்மை உள்ளது என்ற கருத்து உணர்த்தப்பட்டு, ஆசார்ய வைபவம் கூறப்படுகிறது.

432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணாலாவது விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈச்வர த்வயமு முண்டாகில்.

அவதாரிகை - இன்னமு மொரு வழியாலே ஆசார்ய வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் ஒருவிதத்திலும் ஆசார்யனுடைய மேன்மையை உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபயவிபூதியையும் விபூதிமானான வீச்வரனியும் தானிட்டது வழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, இப்படியே இன்னமுமிரண்டு விபூதியும் விபூதிமானாயிருப்பானோ ரீச்வரனும் வேறோ யுண்டாகி லென்கை. “யோதத்யாத் பகவத் ஜ்ஞாநம் குர்யாத் தர்மோபஸேவநம், க்ருத்ஸ்நாம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந” என்னா நின்றதிறே. இத்தால், ஆசார்யனுடைய ப்ரத்யுபகா ராவகாச ரஹித மஹோபகார கர்த்தருத்வமாகிற வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும், இந்த இரண்டு விபூதிக்கும் சொந்தக்காரனாகிய ஸர்வேச்வரனையும் ஜீவாத்மாவுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடக்கும்படி ஆசார்யன் உதவி செய்கிறார். இத்தகைய உதவிக்கு ஏற்ற கைம்மாறு செய்யவேண்டும் என்றால், இது போன்று மேலும் இரண்டு விபூதிகளும், இந்த இரண்டு விபூதிகளையும் உடைய மற்றொரு ஸர்வேச்வரனும் இருந்தால் மட்டுமே இயலும். யோதத்யாத் பகவத் ஜ்ஞாநம் குர்யாத் தர்மோபஸேவநம், க்ருத்ஸ்நாம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் ந தத்துல்யம்

கதஞ்சந - ஸர்வேச்வரன் குறித்த ஞானம் மற்றும் தர்மம் ஆகியவற்றைக் குறித்து எந்த ஆசார்யன் உபதேசம் செய்தாரோ அந்த ஆசார்யனுக்குக் கைம்மாறாக இந்த உலகம் முழுவதையும் அளித்து பணிவிடை செய்யவேண்டும். அவ்விதம் செய்தாலும் தகுந்த கைம்மாறு செய்ததாகாது - என்றது காண்க. இதன் மூலம் கைம்மாறு செய்ய இயலாத பேருதவி செய்த ஆசார்யனுடைய பெருமை மேலும் உணர்த்தப்பட்டது.

433. ஈச்வர ஸம்பந்தம் பந்த மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இன்னமுமொரு முகத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வர ஸம்பந்தம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் ஒருவிதத்தாலும் ஆசார்யனுடைய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவ்விடத்தில், (ஈச்வர ஸம்பந்தம்) என்கிறது, (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாச்ரயணரூப ஸம்பந்தத்தை; அது, (பந்த மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாகையாவது), கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனாக்கவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனோ டுண்டான ஸம்பந்த மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருக்கை. ஆசார்ய ஸம்பந்தமாகிறது, (ஆசார்யனைப் பற்றுகை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாச்ரயணரூப ஸம்பந்தம்; அது, (மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாகையாவது), கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவும்விடும் ஸ்வதந்த்ர னன்றிக்கே ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலு மிவனை யுஜ்ஜீவிப்பித்தே விடும் நிரதிசய க்ருபாவானோட்டை ஸம்பந்த மாகையாலே, ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிக்கே ஸம்ஸார விமோசனைக ஹேதுவா யிருக்கை. இத்தால் மோக்ஷைக ஹேதுத்வ நிபந்தநமான வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - சூர்ணையில் உள்ள “ஈச்வர ஸம்பந்தம்” என்பது சூர்ணை 427ல் கூறப்பட்ட “ஈச்வரனைப் பற்றுகை” என்பதான ஸர்வேச்வரனை அண்டி நிற்பதாகிய தொடர்பையே ஆகும். அந்தத் தொடர்பு, “பந்த மோக்ஷங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருக்கும்” என்றது - நம்முடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி ஸம்ஸாரத்தில் மீண்டும் ஆழ்த்தவும், தனது க்ருபையின் காரணமாக மோக்ஷம் அளிக்கவும் வல்ல, தடையற்ற சுதந்திரம் நிறைந்த ஸர்வேச்வரனுடனான தொடர்பு என்பதால், இந்த இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருக்கும் என்று கருத்து. “ஆசார்ய ஸம்பந்தம்” என்பது சூர்ணை 427ல் கூறப்பட்ட “ஆசார்ய ஸம்பந்தம்” என்ற ஆசார்யனை அண்டி நிற்பதான தொடர்பையே ஆகும். அது, “மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாக இருக்கும்” என்றது - அந்தத் தொடர்பு கர்மங்களுக்கு விளைவாக மீண்டும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உழலவிடுதல் என்பதைச் செய்யாமல், அனைத்துவிதத்திலும் ஜீவனைக் கரையேற்றுவதான எல்லையற்ற க்ருபை உள்ள ஒருவருடைய ஸம்பந்தம் என்பதால், பிறப்பு மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டுக்கும் பொதுவாக இல்லாமல், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்க மட்டுமே காரணமாக உள்ளதாகும். இதன் மூலம் ஆசார்யன் மோக்ஷத்திற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ள வைபவம் கூறினார்.

434. பகவல்லாபம் ஆசார்யனாலே.

அவதாரிகை - உத்தாரகத்வத்தி லாசார்யனுடைய ஆதிக்யத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; உபகாரகத்வத்தி லீச்வரனுடைய வாதிக்யத்தை யருளிச்செய்கைக்காக அடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார் மேல் (பகவல் லாபம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மோக்ஷத்திற்கு கொண்டு போகும் தன்மையில் ஆசார்யனுடைய வைபவத்தைக் கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். உபகாரம் செய்வதில் ஸர்வேச்வரனுடைய முதன்மையை அருளிச் செய்யும் பொருட்டு இந்தச் சூர்ணையில் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிருபாதிக சேஷியாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனா யிருக்கும் பகவானை லபிக்கை, தத்ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநத்துக் காளாக வேணுமென்று தன்னை யங்கீகரித்து தத்வ்யாமோஹ விஷயமாக்கின ஸ்வாசார்யனாலே யென்கை.

விளக்கம் - தனக்கு இயல்பான ஸ்வாமியாக உள்ளவனும், எல்லையற்ற சுதந்திரம் உள்ளவனுமாகிய ஸர்வேச்வரனை ஜீவாத்மா அடைதல் எப்படி என்றால் - ஸர்வேச்வரனுடைய நினைவு ஒன்றையே தனக்குக் கிட்டும் பலனாகக் கொண்டு, அவனையே திருப்பல்லாண்டு பாடியபடி இருக்கும் நிலைக்குத் தன்னை ஆளாக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, தன்னை ஏற்றுக்கொண்டு, அன்பிற்கு இலக்காக்கிய ஆசார்யனால் ஆகும் என்று கருத்து.

435. ஆசார்யலாபம் பகவானாலே.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதனான வாசார்யன்றன்னை லபிக்கைக்கு ஹேது வேதென்னு மாகாங்கஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய லாபம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ஆசார்யனை அடைவதற்குக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவல்லாப ஹேதுவாய் பரமப்ராப்யபூதனான வாசார்யனை லபிக்கை, “ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம்” இத்யாதிப்படியே, நிருபாதிக ஸுஹ்ருத்தாய் விசேஷ கடாஷுப் பற்றாசுகளையும் தானே கல்பித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாஷுத்தை பண்ணி அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தை யுண்டாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்திலே மூட்டி ஸதாசார்ய ப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்கும் நிர்ஹேதுக க்ருபாவானான பகவானாலே யென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளவரும், மிகவும் உயர்ந்த பேறாக உள்ளவரும் ஆகிய ஆசார்யனை அடைதல் என்பது - ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம் - ஸர்வேச்வரனுடைய உயர்ந்த திருவுள்ளம் - என்பதற்கு ஏற்ப,

எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் நன்மைகள் செய்பவனாயும், ஜீவன் அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையும் அங்கீகரித்து அவனுக்கு விசேஷமான கடாசுஷங்கள் செய்பவனாயும், தன்னிடம் அவன் விரோதம் பாராட்டாமல் எப்போதும் தன்னிடம் அவன் ஈடுபாடு கொண்டிருக்கும்படிச் செய்பவனாயும், ஜீவாத்மா நல்லவர்களுடன் எப்போதும் கூடியிருக்கும்படிச் செய்பவனாயும், நல்ல ஆசார்யனை அடையும்படிச் செய்பவனாயும் உள்ள, காரணம் இல்லாமல் கருணை காண்பிக்கும் ஸர்வேச்வரனால் ஆகும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 138)

2-5-2 திருவுடம்பு வான்சுடர் செந்தாமரைக்கண் கைகமலம்

திருவிடமே மார்வம் அயனிடமே கொப்பூழ்

ஒருவிடமும் எந்தை பெருமாற்கரனேயோ

ஒருவிடமொன் றின்றி யென்னுள் கலந்தானுக்கே.

பொருள் - நீங்கிய இடம் ஏதும் இல்லாதவிதத்தில் அனைத்து உறுப்புகளிலும் என்னுள் கலந்தவனாகிய என்னுடைய குலத்தின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு அழகான திருமேனியானது சூரியனைப் போன்று உள்ளது. திருக்கண்களும் திருக்கரங்களும் சிவந்த தாமரை போன்று உள்ளன, திருமார்பானது மஹாலக்ஷ்மியின் இருப்பிடமாக உள்ளது, திருநாபியானது நான்முகன் வசிக்கும் இடமாக உள்ளது, இது தவிர உள்ள அனைத்து இடங்களும் ருத்ரன் வசிக்கும் இடமாக உள்ளது, இது என்ன ஒரு வியப்பு!

அவதாரிகை - தம்மோடே கலந்த பின்பு அவனுக்குப் பிறந்த புகரைச் சொல்லி, தன் உடம்பைப் பற்றி ப்ரஹ்மேசாநாதிகள் ஸத்தையாம்படி யிருக்கிறவன் தான் என் உடம்பைப் பற்றித் தன் ஸத்தையாம்படி இராநின்றா னென்கிறார்.

விளக்கம் - தன்னுடன் சேர்ந்த காரணத்தால் அவனுக்கு ஏற்பட்ட ஒளிர்ந்தலை கடந்த திருவாய்மொழியில் (2-5-1) - என் ஆவிசேர் அம்மானுக்குச் செம்பொன் திருவுடம்பே - என்றார். இனி, “அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமான

திருமேனியைப் பற்றுவதன் மூலம் நான்முகன் முதலானோர் எவ்விதம் தங்களுடைய இருப்பைப் பெறுகிறார்களோ அது போன்று, அவன் என்னுடைய சரீரத்தைப் பற்றுவதன் மூலம் தனது இருப்பைப் பெறுகிறான்,” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திருவுடம்பு வாண்சுடர்) அணைத்தபோதை ஸ்பர்ச ஸுகங்கொண்டு அருளிச் செய்கிறாரிதே.

விளக்கம் - (திருவுடம்பு வாண்சுடர்) - வாண்சுடர் என்றால் பெரிய சுடர், மிகுந்த தேஜஸ். திருவுடம்பு என்று எவ்விதம் அறிந்தார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவரை அவன் அணைத்துக் கொண்டபோது இவருக்கு ஏற்பட்ட தீண்டுதல் சுகம் மூலமாக அறிந்து கொண்டு, இவ்விதம் அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து. இங்குள்ள “திரு” என்பது, பெரியபிராட்டியுடனான தொடர்பைக் கூறுவது அல்ல; பின்னர் எதனை உணர்த்துகிறது? திருமேனியுடைய இன்பம் அளிக்கும் தன்மையை உரைக்க எண்ணி, அதனைக் கூறாமல், “திரு” என்ற பதம் மூலம் இதனுடைய எல்லையற்ற அதிசயத்தை விவரிக்கிறார். சரி, அதற்கு ஏன் “திரு” என்பதை உபயோகிக்கவேண்டும் என்றால், அவள் மூலமாக இவனுடைய அதிசயத்தை உணர்த்தவேண்டும் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “ஈச்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை விபூதியில்லை” என்கிறவர்கள் முன்பே, ஆப்ததமரான இவர் “திருவுடம்பு வாண்சுடர்” என்னப்பெறுவதே!; “ஈச்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை” என்கிறவர்கள் பண்ணிவைக்கமாட்டாத பாபமில்லை; அவர்களை அநுவர்த்தித்து அது கேட்க விடாதபடி பெருமாள் நமக்குப் பண்ணின உபகாரமென்?” என்று அருளிச்செய்வர் ஜீயர்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்தை மிகவும் அனுபவித்து உரைக்கும்போது நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்யும் கருத்து ஒன்று உண்டு. அவர் கூறுவது என்னவென்றால் - ஸர்வேச்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை (அதாவது ரூபம் இல்லை), விபூதி இல்லை என்று உரைப்பவர்கள் நிறைந்த காலகட்டத்தில், அவர்கள் நடுவில்

இருந்துகொண்டு, நம்பத் தகுந்தவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவராகிய இந்த ஆழ்வார், “அவனுடைய திருமேனி மிகவும் தேஜஸ் நிறைந்தது” என்று கூறுகிறாரே! “ஸர்வேச்வரனுக்கு விக்ரஹம் இல்லை, குணம் இல்லை” என்று கூறுபவர்கள் செய்யாத பாவம் இல்லை; நாம் அவர்களை அண்டி நின்றாவிடாதபடி, அவர்களுடைய அந்தச் சொற்களை நாம் கேட்காதபடி, இந்த ஆழ்வாரை அனுப்பி வைத்து ஸர்வேச்வரன் நமக்குச் செய்த பேருதவிதான் எத்தகையது - என்பதாகும். “இந்தப் பூமியில் பல வேதாந்திகள் நிறைந்தபடி உள்ள காலகட்டத்தில், அவர்கள் அனைவரையும் திருத்தும்விதமாக ஸர்வேச்வரன் ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரை இங்கு அனுப்பினான்” என்பது போன்று கொள்க.

வ்யாக்யானம் - மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர் துவக்குண்கிற திருமேனியிறே. “இச்சா க்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ:” என்று தனக்கும் அபிமதமாயிருப்பதொன்றிறே. தான் மதித்தார்க்கு “ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து” என்று கொடுப்பதும் திருமேனியையே.

விளக்கம் - என்றாலும் இந்த ஆழ்வார் இவ்விதம் அவனுடைய திருமேனி குறித்து உரைத்தால், அதுதான் இறுதியான ப்ரமாணமோ என்று கேட்கலாம். இந்த ஆழ்வார், திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் - அருளப்பெற்றவர்; இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரே ஈடுபட்டு அனுபவிக்கும் திருமேனியாக உள்ளது அல்லவோ? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - இச்சா க்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ: - தனது இச்சை காரணமாக எடுக்கப்பட்ட பல சரீரங்கள் உள்ளவன் - என்பதன் காரணமாக ஸர்வேச்வரனுக்கும் விரும்பும்படியாக உள்ள அவனுடைய திருமேனி. தான் யாரை மிகவும் மதித்து அன்பு செய்கிறானோ அவர்களுக்கு, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (1-13) - ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து - நான் அனுமனுக்கு அளித்துள்ளது, எனது இந்த அணைத்துக் கொள்ளுதலே ஆகும், இதுவே எனது எல்லாவகையான ஐச்வர்யமாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது திருமேனியையே அளிக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (வான்சுடர்) முதலிலே தேஜோரூபமான திருமேனி மிகவும் ஒளிபெற்றது இவரோட்டைக் கலவியாலே. புறம்பு ஒளியாய் உள்ள மண் பற்றியிருக்கையன்றிகே, நெய் திணுங்கினாற்போலே தேஜஸ்

தத்வமேயாயிருக்கை. “தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்” என்கிறபடியே. பஞ்சசக்திமயமாயிருக்கச்செய்தே, “ஷாட்குண்ய விக்ரஹன்” என்கிறது குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாகை சுட்டியிறே. (செந்தாமரைகண்) கடாசஷத்தாலே வவ்வலிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. (கைகமலம்) “கரேண ம்ருதுநா” என்கிறபடியே அணைத்த கை. இவர் ஒருகால் சொன்னத்தைப் பலகால் சொல்லுவானென்? என்னில்; முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகம் மாறிக் கோத்தவாரே விலை பெறுமாபோலே, இவரும் ஓரோ முகபேதத்தாலே மாறிமாறி அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - (வான்சுடர்) - தொடக்கத்தில் ஒளிவீசும்படியான திருமேனியானது மேலும் அதிகமான ஒளியை அடைந்தது இவருடன் சேர்ந்த காரணத்தால் ஆகும். வெளியில் மட்டும் ப்ரகாசத்துடன் இருந்து, உட்புறம் அழுக்குடன் உள்ளது போன்று அல்லாமல், முழுவதும் தேஜஸ் நிறைந்த தத்வமாகவே இருக்கும் நிலை. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம் - ஒளிக்கூட்டம் போன்றவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். அவனுடைய திருமேனி இவ்விதம் உள்ளதற்குக் காரணம், பஞ்சசக்திமயமாக உள்ளதே ஆகும்; பஞ்சசக்தி என்பது என்ன? இந்த உலகில் உள்ள சரீரங்கள் அனைத்தும் பஞ்சபூதங்களால் ஆனது போன்று, அந்த உலகில் உள்ள சரீரங்கள் பரமேஷ்டி, புமாந், விச்வம், நிவிருத்தி மற்றும் ஸர்வம் என்ற ஐந்தால் ஆனவை ஆகும். இவ்விதம் உரைத்தால் “அவனுடைய திருமேனி ஆறு குணங்கள் கொண்ட திருமேனி” என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது இவ்விதம் பஞ்சசக்திமயமாக அவன் உள்ளபோதிலும், “ஆறு குணங்கள் கொண்ட திருமேனி” எனப்படுவது குணங்களுக்கு ப்ரகாசமாக இருத்தல் என்பதால் ஆகும். (செந்தாமரைகண்) - அவனுடைய கடாசஷம் காரணமாக, மிகுந்த குளிர் ஏற்படும்போது எவ்விதம் பற்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று அடித்துக்கொண்டு ஒலி எழுப்புமோ, அது போன்று தன்னைத்தான் அறியாமலேயே உரைக்கின்ற பதம் ஆகும் இது. (கைகமலம்) - ஸ்ரீஹரிவம்சத்தில் - கரேண ம்ருதுநா - மென்மையான திருக்கரம் - என்பதற்கு ஏற்ப அணைத்த திருக்கரங்கள். இவர் ஒருமுறை உரைத்ததை ஏன் மீண்டும் மீண்டும் உரைக்கிறார்? முத்துக்களைக் கோர்க்கவல்ல ஒருவன், அதனை முகம்

மாற்றிக் கோர்த்தால் அந்த மாலை காண்பதற்கு வித்தியாசமாக உள்ளதால் அதிக விலைக்குப் போகும் என்பது போன்று இவரும் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திருவிடமே மார்வம்) அக்கையாலே அணைப்பிக்கும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு இருப்பிடம் திருமார்வு. (அயனிடமே கொப்பூழ்) சதுர்த்தச புவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மா, திருநாபிகமலத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கும். (ஒருவிடமும் எந்தை பெருமாற்கு அரனே) ஓரிடம் என்னாதே ஒருவிடம் என்கிறது - ஒருவுதல் நீங்குதலாய், நீங்கின இடம் என்றபடி. என் நாயனான ஸர்வேச்வரனுக்கு நீங்கின இடமும் ருத்ரனுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கும். தாமஸதேவதை இருப்பிடமாகையாலே, “நீங்கினவிடம்” என்று அநாதரோக்தி இருக்கிறபடி. (ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள் கலந்தானுக்கே) என்னோடே வந்து கலக்கிறவிடத்தில், நீங்கினவிடமொன்று மின்றிக்கே வந்து கலந்தான். “அநந்யபரையான பெரியபிராட்டியோடொக்க, அந்யபரரான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து வைப்பதே!” என்று இந்த சீலகுணத்தை அநுஸந்தித்து வித்தராயிருந்தார் முன்பு; இப்போது தமக்கு உடம்பு கொடுத்தபடி கண்டவாறே “அது பரத்வம்” என்று தோற்றி, இது என்ன சீலாதிசயமோ! என்கிறார். “ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள் கலந்தானுக்கு - திருவுடம்பு என்று தொடங்கி, அரனே ஓ” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (திருவிடமே மார்வம்) - அந்தத் திருக்கரத்தாலே அணைக்கப்படும் மஹாலக்ஷ்மிக்கு இடமாகிய திருமார்வு. (அயனிடமே கொப்பூழ்) - பதினான்கு லோகங்களையும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்கு ஏற்றபடி ஸ்ருஷ்டித்த நான்முகனுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள திருநாபிக்கமலம்; அதாவது நான்முகன் அதனைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளான். (ஒருவிடமும் எந்தை பெருமாற்கு அரனே) “ஓரிடம்” என்று கூறாமல் “ஒரு இடம்” என்பது ஏன்? ஒருவுதல் என்றால் நீங்குதல் என்று பொருள். அதாவது “நீங்கிய இடம்” என்று பொருள். ஸர்வேச்வரனுக்கு நீங்கின இடம் ருத்ரனின் இருப்பிடம் என்று பொருள். தாமஸ தேவதையின் இருப்பிடம் என்பதான “நீங்கின இடம்” என்று விருப்பம் அல்லாமல் உரைத்ததாக கருத்து. (ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள் கலந்தானுக்கே) - என்னுடன் வந்து கலந்தபோது நீங்கும் இடம் ஏதும் இன்றி முழுவதுமாக வந்து

கலந்தான். (ஓ) - தனக்கு மட்டுமே உரியவளான மஹாலக்ஷ்மிக்குச் சமமாக, மற்றவர்களுக்கு உரியவர்களான நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்க்கும் தனது திருமேனியில் இவன் இடம் கொடுத்துள்ளானே என்று இந்த சீல குணத்தை எண்ணியவராக, திருவாய்மொழி (2-2-3) - ஏறனைப் பூவனைப் பூமகள் தன்னை - என்பதில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காண்பித்தார். இப்போது தனக்கு அந்தத் திருமேனியைக் கொடுத்தது கண்டு, “அது பரத்வம்” என்று எண்ணியவராக, “இது என்ன ஆச்சர்யம்!” என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 103)

வ்யாக்யானம் - (ஈனச்சொல்லாயினுமாக) சிலர் ருசியுண்டாய்க் கேளா நிற்க நான் சொல்லாதிருக்கமாட்டேன். ஸர்வேச்வரன் முந்துற அர்ஜுநனுடைய சோகத்தைக் காண்கையாலே ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லிக்கொடுநின்று, பின்பு, “மூலையிற் கிடந்தத்தை முற்றத்திலே யிட்டோம்” என்று பதண்பத ணென்றானிறே. இவர் அதை முற்படவே செய்து கொள்ளுகிறார். ஈனச்சொல்லாகிறது - அஹிதமான சொல்லு. அஹிதமாகையாவது - ப்ரயோஜந சூந்யமாகை. அதாவது - ஸ்வரூபத்துக் கநநுரூபத்தைச் சொல்லுதல், அசக்ய க்ரியையைச் சொல்லுதல் செய்கை. தன் பரத்தை யொரு ஸர்வசக்தி தலையிலே யேறிடுகையிலே யெழுகிறதாகையாலே யசக்ய க்ரியையல்ல; தன் பாரதந்தர்யத்தோடே சேர்ந்ததாகையாலே இதுதான் ஸ்வரூபத்தோடே சேருமதுவுமா யிருக்கும். தன்னுடைய அஜ்ஞாநாசக்திகளால் வரும் ஜ்ஞாந வைகல்யமும் சக்தி வைகல்யமும் வாராதிறே ஒரு ஸர்வசக்தியைப் பற்றுகையாலே. (ஆயினுமாக) ஈனச் சொல்லாயினும் நன்றாகவென்று நைச்யஞ் சொல்லாதே, “ஆயினுமாக” என்கையாலே அவனருளிச் செய்ததுக்கு நால்வ ரிருவருண்டான வோபாதி இதுக்குஞ் சிலருண்டாகிலு முண்டாக. அவர்க ளாதரிக்கவுமாம், தவிரவுமாம். நான் சொல்லத் தவிரேன். இவற்றின் அநர்த்தத்தைக் கண்டு இவற்றை நல்வழி போக்கிப் பரிஹரிக்க வேணுமென் றன்றோ? ஆசையுடைய நான் பேசாதிரேனிறே.

விளக்கம் - (ஈனச்சொல்லாயினுமாக) - ஒரு சிலருக்குப் பகவத்விஷயத்தில் இப்படியாக ஆர்வம் ஏற்பட்டு அவர்கள் ஆழ்வார்களிடம் கேட்டனர். அப்போது ஆழ்வார், “நான் கூறாமல் இருக்கமாட்டேன்”, என்று உரைத்துவிட்டுக் கூறினார். அதன் பின்னர், “ஆகா! என்ன செயல் செய்தோம்”, என்று தவித்து நின்றார். ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடைய சோகத்தைக் கண்டான்; அதனால் கீதோபதேசம் செய்தான்; அதன் பின்னர், “ஆகா! மூலையில் கிடந்த பொருளை முற்றத்தில் அனைவரும் காணலாம்படி வைத்தது போன்று, மிகவும் உயர்ந்த இரகசியத்தை வெளியிட்டோமோ”, என்று தவித்து நின்றான். அதே போன்று இவரும் செய்தார். ஆனால் தொடக்கத்திலேயே தனது தவிப்பை உரைக்கிறார். ஈனச்சொல் என்றால் நன்மையை அளிக்காத சொல்; நன்மை அற்றது என்றால் பலன் அளிக்காதது, அதாவது ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமாக உரைத்தார்; தன்னால் செய்ய இயலாத ஒரு செயலைச் செய்வது குறித்து உரைத்தல். ஆனால் தன்னுடைய அனைத்து செயல்பாடுகளையும் ஸர்வசக்தி கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனிடம் ஒப்படைப்பதால் இந்தச் சிந்தனை எழுவதால், இது செய்து முடிக்க இயலாத செயல் அல்ல; இத்தகைய நிலை என்பது, “தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்பட்டவன்” என்ற ஸ்வரூபத்துடன் ஒத்துப்போவதால் சரியானதே ஆகும். தனது அறியாமை காரணமாக ஏற்படும் “ஞானத்தில் தடுமாற்றம், சக்தியில் தடுமாற்றம்” போன்ற நிலைகள், ஒரு ஸர்வசக்தியை அண்டும்போது உண்டாகாமல் இருக்கும் அல்லவோ? (ஆயினுமாக) - “ஈனச்சொல்” என்றுள்ளபோதிலும், அது நன்மை தரவல்லது என்று ஏமாற்றும் விதத்தில் உரைக்காமல், “தாழ்ந்த சொல்லாக இருந்தாலும்” என்று இவர் வெளிப்படையாகக் கூறுவது ஏன்? ஸர்வேச்வரன் அருளிச்செய்ததைக் கேட்க சிலர் இருந்தது போன்று இவருக்கும் சிலர் இருந்துகொண்டு ஆதரித்தனர் என்பதாலும், “நாம் எப்படியாகிலும் கூறுவதை நிறுத்தப் போவதில்லை” என்று முடிவு செய்ததாலும் ஆகும். நான் கூறுவது தவறாக இருந்தாலும், அதாவது ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து, தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள நான் உரைப்பதைத் தவிர்க்கவேண்டும் என்று எனக்குத் தீராத ஆசை உள்ளபோதிலும், நான் இவற்றை உரைக்காமல் நிறுத்தப் போவதில்லை.

வ்யாக்யானம் - “நீர்தாமிப்படி பூவுக்கிட்டோம் போலவும்” என்று சொல்லுகிறதானேது என்ன? (எறிதிரை வையம்முற்று மேனத்துருவா யிடந்த பிரான்) ஸர்வசேதநர்க்கும் ஸர்வேச்வரனைப் பற்றவடுக்குமென்று, என்றான், அவனையே பற்ற வேண்டுகிற தென்னென்ன, இவை யாபந்நமான வன்று பரார்த்தமாகத் தன்னைப் பேணாதே ரக்ஷிப்பா னொருவனைப் பற்ற வேண்டாவோ? இது ஹேது கர்ப்ப ப்ரதிஜ்ஞை. ஹேதுவாகிறது தானென்னென்ன, (எறிதிரை வையம்) கடல் சூழ்ந்த பூமியை ப்ரளயங் கொள்ளப் பிறர்க்காகத் தன்னை யழிய மாறுவா னொருவ னாகையாலே, ரக்ஷயத்துக்காகத் தன்னைப் பாராதே யழிய மாறுமவனென்கை. (இடந்த) இத்தால், ஸர்வசக்தி யென்னு மிடத்தைச் சொல்லுகிறது. (பிரான்) சக்தியே யன்றிக்கே இவற்றை ரக்ஷிக்கக்கீடான ப்ராப்தியும் அவன் கையதென்கிறது. ஸ்வாமியென்கிறது, இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாய ஜ்ஞாநமும் அதுக்கீடான சக்தியும் ப்ராப்தியுமுள்ள தவன் பக்கலிலே யென்கை. இவனுடைய அஜ்ஞாநாசக்திகளாலும் அவனையே பற்றவேணும். இனி உடைமை பெறுகைக் குடையவனே யத்நிக்கு மத்தனையிறே. உடைமைதான் யத்நிக்கு மதில்லையிறே; ஆசையாலுமவனே வேணும். ஆகக் குறைவாளர்க்கோ அவனைப் பற்ற வடுப்பதென்ன, (இருங்கற்பகமித்யாதி) இங்கேயொரு ஸூக்ருதத்தைப் பண்ணி அதுக்குப் பலமாக ஸ்வர்க்கத்திலேபோய், கல்பக வ்ருக்ஷம் அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணவிருப்பார்க்கு மவன் வேணும். ஸ்வகர்மபல மநுபவிக்கிறானாகில் அவனென்னென்னில், இவன் பண்ணின க்ரியை இங்கே நசியா நின்றதிறே; இவன் கர்மத்தையு மளந்து இவன்றன்னையு மளந்து பலங்கொடுப்பானோ ரீச்வரன் வேணுமிறே. க்ரியை நசித்தால் நின்று பலங்கொடுக்கைக்கு க்ரியாசக்தி யென்றாதல், அபூர்வ மென்றாதல், ஒன்றைக் கொள்ளா நின்றார்களிறே; இனியொன்று கற்பிக்குமிடத்தில் ஒரு பரமசேதநனைக் கற்பிக்க வமையாதோ?

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “பூவுக்கிட்ட பணம் முதல் ஆகாது என்று உலகில் உள்ள வழக்குக்கு ஏற்றபடி, உம்முடைய இந்த உபதேசம் பயனற்றது என்று நீரே சொல்லுவது ஏன்?” என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எறிதிரை வையம்முற்று மேனத்துருவா யிடந்த பிரான்) - “சரி, அவனைப் பற்றவேண்டும் என்று நான் கூறுவது சரியல்ல என்றால், அனைத்துச்

சேதனர்களும் அவனையே பற்றி நிற்கவேண்டும் என்பதற்குக் காரணம் என்னவாக இருக்க முடியும்? அவனைப் பற்றவேண்டும் என்று கூறுவது ஏன்? மற்ற அனைத்தும் கைவிடும்போது, மற்றவற்றை எதிர்நோக்கி தன்னைப் பாதுகாக்க முயலாமல், தன்னைக் காப்பாற்றும் ஒருவன் உள்ளபோது அவனை எதிர் நோக்கி நிற்கவேண்டாமோ? “ஹேது கர்ப்ப ப்ரதிஜ்ஞை” என்றால் ஆபத்து காலங்களில் துணை நிற்கக்கூடிய ஸ்வரூப காரணத்தைக் காண்பித்து “இது அல்லாமல் வேறு ஏதும் இல்லை” என்று செய்த ப்ரதிஜ்ஞை ஆகும். இவன் காரணமாக உள்ளான் என்பது எப்படி? (எறிதிரை வையம்) - ப்ரளய காலத்தில் கடலால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியை மற்றவர்களின் பொருட்டு தனது மேன்மையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு ஒரு பன்றியாக உருமாறி வந்த காரணத்தால் ஆகும். அதாவது மற்றவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதற்காக, தன்னை எவ்விதத்திலும் மாற்றிக்கொள்பவன் என்று கருத்து. (இடந்த) - மிகவும் எளிதாக என்பதால், ஸர்வசக்தி கொண்டவன் என்பதைக் கூறுகிறார். (பிரான்) - சக்தி மட்டும் அல்லாமல், அவற்றைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தேவையான உரிமையையும் கொண்டவன்; ஸ்வாமி என்கிறார். அதாவது அவற்றைக் காப்பாற்றும் உபாயம் என்ன என்ற ஞானம், அவ்விதம் காப்பாற்றுவதற்குத் தேவையான சக்தி, உரிமை ஆகிய மூன்றும் உள்ளவன் என்று கருத்து. அஜ்ஞான சக்திகளும் தாங்கள் உறுதியுடன் நிற்க அவனையே பற்றவேண்டும். தனது உடைமையான பொருள் ஒன்றை அடைய அந்தப் பொருளுக்குச் சொந்தம் உள்ளவன் மட்டுமே முயல்வான் அல்லாமல், அந்தப் பொருள் தானாகவே தனது சொந்தக்காரனைத் தேடுவதில்லையே! ஆக அவனே அனைத்திற்கும் தேவை என்று கருத்து. “அவன் வேண்டும்” என்ற சிந்திக்காமல், “பொருள் வேண்டும்” என்றுள்ள தனம் குறைந்தவர்கள் அவனை ஏன் பற்றவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (இருங்கற்பகமித்யாதி) - இங்குள்ளபோது புண்ணிய செயல்கள் செய்து, அதன் பலனாக ஸ்வர்கம் சென்று கற்பக மரத்தின் அடியில் நின்று, வேண்டுவது கிட்டவேண்டும் என்று விரும்புவர்களுக்கும், அந்தப் பலக் கிட்ட அவனே வேண்டும். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - இவன் செய்த புண்ணிய பலன் காரணமாக ஸ்வர்க்கம் சென்று கற்பகமரத்தின் நிழலில் நிற்கிறான்; இதில் ஸர்வேச்வரனுடைய பங்கும் அவசியமும் என்ன? - என்று கேட்கலாம். இங்கு செய்த புண்ணியத்தின் பலன்கள் இந்த உலகை விட்டுச் செல்லும்போது

அழிந்துவிடாமல், அங்கும் தொடர்ந்து வர, அவன் வேண்டும் என்று கருத்து. இவனுடைய கர்மங்கள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து, அதற்கு ஏற்றபடி பலன் அளிப்பதற்கு ஒரு ஈசுவரன் வேண்டும் அல்லவோ? (அடுத்து ப்ரபாகர மதத்தின் கருத்தைக் கூறுகிறார். அவர்களுடைய கருத்தின்படி, ஜீவாத்மா செய்யும் கர்மங்களுடைய பலன்கள் “அபூர்வம்” என்ற பெயருள்ள சக்தியாக மாறுகிறது. இந்த அபூர்வமே, அதன் பின்னர் பலன்களை அளிக்கிறது என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள்). ஆக கர்மபலன் அழிந்தாலும் அல்லது கர்மங்கள் அழிந்தாலும் அவற்றின் பலன்கள் “க்ரியைசக்தி” என்ற பெயரிலோ அல்லது “அபூர்வம்” என்ற பெயரிலோ நின்று பலன்களை அளிக்கும் என்று சிலர் கூறுவர். இப்படியாப் பலவற்றையும் கற்பிக்கும் அவர்கள், “அபூர்வம்” போன்ற வேறு ஒன்றைக் குறித்துச் சிந்திப்பதைக் காட்டிலும், மிகவும் உயர்ந்த ஸர்வேசுவரன் என்பவனைத் தங்களுடைய மதத்தில் கற்பித்துக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மற்றேல்லாயவர்க்கும்) சஷியான பலத்தை யநுபவிக்கிறவர்கள் தங்களுக்கே யன்றிக்கே அநந்த ஸ்த்திர பலத்தை யநுபவிக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கும் அவன் வேணும். அவர்களுக்கு மநுபவத்துக்குத் தங்கள் ஸத்தை வேணும். (எல்லா யவர்க்கும்) தேஹயாத்ரைக்கு அவ்வருகறியாதே, “ஸ்த்தாலோஹம் க்ருசோஹம்” என்றிருக்கிற மநுஷ்யாதிகளுக்கும் வேண்டும் ஸம்விதாநம் பண்ணிக்கொடுக்கைக்கும் அவனே வேணும். ஜ்ஞாநாதிகரையும், அதிற்குறைய நின்றாரையும் ஒக்க வெடுக்கையாலே இத்தலையிலுண்டான வறிவு அஸத் ஸமமென்கை. என்றான், ஜ்ஞாநத்தாலேயன்றொ மோசுஷம்; பேற்றுக் கித்தலையில் ஜ்ஞாநம் வேண்டாவொ வென்ன, உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம், அப்ரதிஷேதத்துக்கு வேண்டுவதே இவன் பக்கத்தில் வேண்டுவது. பேற்றுக்கடியான ஜ்ஞாநம் அவன் பக்கலிலே யுண்டென்கிறார் (ஞானப்பிராணை) தன்னைச் சூழ்த்துக் கொள்கைக் கீடான அறிவிநே இவன் பக்கலுள்ளது; பரரசுஷணோபாயமுள்ள தவனுக்கேயாயிற்று. (அல்லாலில்லை) அவனுளனென்கையல்ல; ஈசுவரனில்லையென்று சாஸ்த்ர மெழுதுகிறவனும் அந்திம ஸமயத்தில் வந்தவாரே “ஸஹ ச்ருதி நலியா நின்றது” என்றானிறே. “வழிகெட நடந்தோமோ?” என்று நாஸ்திகருங்கூட அங்கீகரிக்கிறவளவன்றே

இவர்கள் சொல்லுகிறது; அவனையொழிந்த தானும் தான் பரிக்ரஹிக்கிற உபாயங்களு மடையக் கழுத்துக் கட்டி யென்கை.

விளக்கம் - (மற்றேல்லாயவர்க்கும்) - தேயக்கூடிய பலன்களை அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களுக்கு மட்டும் அல்லாமல், அழிவற்ற ஸ்திரமான பலன்களை அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் அவனே வேண்டும். நித்யஸூரிகளாக இருந்தாலும், அவர்களும் தாங்கள் அவனை அனுபவிப்பதற்கு இருப்பு வேண்டும் அல்லவோ? (எல்லாயவர்க்கும்) - இந்தச் சரீரம் எப்போது விழும் என்பது அறியாமல், “நான் பருத்தவன், நான் மெலிந்தவன்” என்றெல்லாம் கூறியபடி உள்ள மனிதர்களுடைய இன்பங்களுக்கும், அந்த இன்பங்களை அளிப்பதற்கும் அவனே வேண்டும். ஞானம் நிறைந்தவர்கள், அந்த ஞானம் மறைக்கப்பட்டவர்கள் என்றுள்ள எல்லாரையும் ஒரே போன்று தன் வசப்படுத்தி உள்ளதால், ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ள ஞானம் என்பது அஸத் வஸ்து போன்றதே ஆகும். ஏன்? ஒரு சிலர், “ஞானம் மூலம் மட்டுமே மோக்ஷம் கிட்டும். இப்படி உள்ளபோது ஜீவாத்மா மோக்ஷம் என்ற பேற்றினை அடைய ஞானம் வேண்டும் அல்லவோ?”, என்பர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - ஞானம் வேண்டும் என்பதும் இல்லை, வேண்டாம் என்பதும் இல்லை; இது போன்றவர்களை மறுத்து வாதாடத் தேவையான ஞானத்தை மட்டுமே அவனிடம் வேண்டினால் போதுமானது. பேறு பெறத் தேவையான ஞானம் ஸர்வேச்வரனிடம் உண்டு என்கிறார். (ஞானப்பிராணை) - தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலும் என்பதான விபரீதமான ஞானமே ஜீவாத்மாவிடம் அறியாமையால் நிறைந்துள்ளது; மற்றவர்களைக் காப்பாற்ற என்ன செய்யவேண்டும் என்று அறியும்படியான ஞானம் ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ளது. (அல்லாலில்லை) - “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்று பொய்யான சாஸ்த்ரங்கள் எழுதியவர்கள் கூடத் தங்களுடைய உயிர் பிரியும் நிலையில் “ஸஹச்ருதி நமது ஸித்தாந்தத்தைத் தள்ளுகிறது” என்று வியந்தனர். இது என்ன? ஸஹச்ருதி என்பது “ஸோநுச்ச்தே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா - முக்தி பெற்ற நிலையில் ப்ரஹ்மத்துடன் கூட முக்தன் அனுபவிக்கிறான்” என்று தைத்திரீய ஆநந்தவல்லியில் உள்ள வரியாகும். ஒரு அத்வைதி மரணம் அடையும் காலத்தில் அவரை அடுத்து இருந்தவர்கள் இந்த மந்த்ரத்தை உரைத்தபோது அந்த அத்வைதி, “ப்ரஹ்மம் வேறு, ஜீவாத்மா வேறு என்று பேதம் உரைக்கும் இந்த ஒரு

வாக்கியம், நம்முடைய அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தள்ளுகிறதே”, என்று வருந்தினார். நாஸ்திகர் என்பவர்கள் சேதனம், அசேதனம் மற்றும் ஈசுவரன் என்பதான தத்வத்ரயத்தை மறுக்கும் மாயாவாதிகள் ஆவர். அப்படிப்பட்ட நாஸ்திகர்களும் கூட, “வழி தவறி நடந்துவிட்டோமோ?” என்று சிந்திக்கும் அளவிற்கு இவர் உரைப்பது உள்ளது. ஆகவே ஈசுவரனைத் தவிர்ந்த தானும், மற்ற உபாயங்களும் உபாயங்கள் அல்ல என்று கருத்து. இதற்கு ஒரு நிகழ்வை அடுத்து கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – ஒருவிசை திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருநாளுக்கு நடந்தவிடத்தே இவ்வர்த்தத்தை யருளிச் செய்வதாக ஒரு ஏகாந்த ஸ்த்தலத்தை எம்பெருமானாரை யுங்கொண்டு புக்காராய், திருப்பணி செய்வா னொருத்த னங்கே யுறங்கிக் குறட்டை விடாநிற்க, அவனைக் கண்டு, “அநர்த்தப்பட்டோம்” என்று அவ்விசைக்குத் தவிர்ந்து, பிறறைவிசையிலே இத்தை நம்பி யருளிச் செய்யக் கேட்டருளி, ஆழ்வானகத்திலே யமுது செய்திருக்கிற வளவிலே, உச்சி வெயிலிலே வந்து புகுந்து, “நம்பி இவ்வர்த்தத்தை யொருவருக்குஞ் சொல்லாதே கொள்” என்றருளிச் செய்தார். “உனக்கிது சொல்லாதிருக்க மாட்டேனிறே” என்று ஸஹகாரி நைரபேச்யத்தை யருளிச் செய்தாரிறே. இனி பல போக்தாவான தன் ஸ்வரூபமும், தான் பரிக்க்ரஹித்த உபாயங்களுமேயிறே ஸஹகாரியாக உள்ளது; அவற்றைத் தவிர்க்கிறது. (நான் கண்ட) கைப்பறியாகப் பறித்ததாய்ப் புண்யபாபங்கள் கலந்திருக்கையாலே புண்யந் தலையெடுத்தபோதாக வெளிச்செறித்து, அல்லாதபோது கலங்கியிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு பிறரை ப்ரமிப்பிக்கைக்குச் சொல்லும் விப்ரலம்ப வாக்யமன்றிக்கே பகவத்ப்ரஸாத லப்த ஜ்ஞாநத்தை யுடையேனாய் அவ்வெளிச் செறிப்புக் கொண்டறுதி யிட்டுச் சொன்ன வர்த்தமிதுதான் பிறர்க்குச் சொல்லவேணு மென்று சொல்லிற்றுமல்ல, என்ன நுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டுச் சொன்ன பாசுரமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஒருமுறை திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீரங்கத்தில் நடைபெறும் உற்சவத்தைத் தரிசிக்க வந்தார். அப்போது “ஸர்வேசுவரன் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை” என்ற உயர்ந்த ஸித்தாந்தத்தை இராமாநுசருக்கு உபதேசிக்கவேண்டும் என்றும், அதனை மிகவும் இரகசியமாக யாராலும் கேட்கப்படாமல் செய்தல்

வேண்டும் என்றும் எண்ணினார். ஆகவே யாரும் இல்லாத தனிமையான இடத்திற்கு எம்பெருமானாரை அழைத்துச்சென்றார். ஆனால் அங்கு பெரியகோயிலைத் தூய்மை செய்யும் பணியில் உள்ள ஒருவன் குறட்டை விட்டபடி உறங்கியதைக் கண்டார். உடனே தனது மனதில், “நாம் உபதேசிப்பது இவன் காதில் விழக்கூடும்”, என்று எண்ணி உபதேசிக்காமல் சென்றார். பின்னர் மீண்டும் ஒருமுறை வந்தபோது அதனை உபதேசித்தார். உடனே எம்பெருமானார் செய்தது என்னவென்றால், கொளுத்தும் வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாமல் கூரத்தாழ்வான் திருமாளிகைக்கு விரைந்தார். அங்கு உணவு உண்டபடி இருந்த கூரத்தாழ்வானை அழைத்து, “எனக்கு உயர்ந்த உபதேசம் ஒன்றைக் கூறிய திருக்கோட்டியூர் நம்பி, இதனை யாரிடமும் உரைத்தல் கூடாது என்றார். ஆனால் உமக்குக் கூறாமல் என்னால் இருத்தல் இயலாது”, என்று கூறி, “ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயம்”, என்ற ஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்தார். ஸஹகாரி நைரபேக்ஷயம் என்றால் கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் போன்ற ஏதும் உபாயம் அல்ல; இவற்றை எதிர்பாராமல் மோக்ஷம் தருபவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான் என்பதாகும். அடுத்து, பலனை அனுபவிப்பதான தனது ஸ்வரூபம் மற்றும் தான் கைக்கொண்ட உபாயம் என்பது துணையாக உள்ளது என்று எண்ணினார். அதனையும் தவிர்த்து உரைக்கிறார். (நான் கண்ட) – புண்ணிய பாவங்கள் ஆகிய இரண்டும் கலந்துள்ளதால் புண்ணியம் தலையெடுக்கும்போது வெளிப்படுவதாகவும், அல்லாதபோது கலங்கியபடி உள்ளதாகவும் இருக்கும் ஞானம். இந்த ஞானத்தின் மூலம் மற்றவர்களை மயங்க வைக்கும் வஞ்சிக்கும் வாக்கியம் போன்று அல்லாமல், பகவத் ப்ராப்தியை அளிக்கவல்ல ஞானம் இதுவாகும். இந்த ஞானம் வெளிப்பட்டபோது உரைத்தேன். இந்த வாக்கியங்களும் மற்றவர்களைத் திருத்தி உபதேசம் செய்வதற்காக உரைக்கப்பட்டது அல்ல, எனது மகிழ்ச்சி காரணமாகக் கூறப்பட்டவை ஆகும் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்